

Î N C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN (...)

PREȘEDINTE: (...)

JUDECĂTOR: (...)

JUDECĂTOR: (...)

GREFIER: (...)

S-a luat în examinare recursul formulat de pârâta X împotriva sentinței civile nr. (...) pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. (...), în contradictoriu cu reclamanții – intimați Y și cu pârâții – intimați Z, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamanții – intimați, lipsă, avocat (...), lipsă fiind celelalte părți.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar prin registratura instanței, la data de 25.01.2017, din partea reclamanților – intimați concluzii scrise și acte de stare civilă ale acestora.

Instanța, din oficiu, pune în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.71/2015, interesând dacă acestea sunt aplicabile și personalului prevăzut la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010.

Reprezentanta reclamanților – intimați arată că lasă la aprecierea instanței soluția ce se va pronunța, iar dacă instanța apreciază că se impune sesizarea nu se opune acestei proceduri.

CURTEA

După deliberare, analizând lucrările dosarului,

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

- **de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.71/2015, coroborate cu dispozițiile art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010, depinde soluționarea pe fond a cauzei**, întrucât autoritatea pârâtă X este o instituție finanțată atât din venituri proprii cât și din subvenții acordate de la bugetul de stat, iar prima instanță a reținut aplicabilitatea dispozițiilor O.U.G. nr.83/2014, modificate prin Legea nr.71/2015. Pe de altă parte, recurenta X contestă aplicabilitatea art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 și propriilor funcționari publici, pe considerentul că acesta ar viza doar instituțiile și autoritățile finanțate integral de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale.

Astfel, dacă interpretarea corectă a dispozițiilor menționate este aceea că ele se aplică tuturor funcționarilor plătiți din fonduri publice, indiferent de modalitatea de finanțare a autorităților/instituțiilor publice, toate acțiunile întemeiate pe dispozițiile art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 ar urma să fie considerate întemeiate. În schimb, dacă se interpretează că doar o parte din funcționarilor plătiți din fonduri publice (respectiv personalul prevăzut la art. 2 alin.1

lit. a) din Legea nr. 284/2010) ar beneficia de norma juridică ce înlătură discriminarea, acțiunile personalului încadrat în autorități/instituții cu finanțare mixtă ar urma să fie considerate neîntemeiate.

- **problema de drept enunțată este nouă** deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție (Î.C.C.J.) nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Î.C.C.J. s-a pronunțat doar cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 personalului prevăzut la art.2 alin.1 **lit. a)** din Legea nr.284/2010 (Decizia nr.23/26.09.2016).

Prin Decizia nr.23/26.09.2016 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Î.C.C.J. a statuat că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere personalul din cadrul Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate la art.2 alin.1 **lit. a)** din Legea nr.284/2010.

Însă, din considerentele deciziei menționate rezultă că ÎCCJ nu s-a pronunțat cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 în ce privește personalul din instituțiile și autoritățile prevăzute la art.2 alin.1 **lit. b)** din Legea nr.284/2010.

Altfel spus, ÎCCJ nu a analizat problema finanțării autorităților și instituțiilor publice, aspect care interesează în cauza de față, și nici nu a exclus de la aplicarea normei favorabile vreo categorie de personal discriminat, nefăcând nici o apreciere cu privire la personalul plătit din fondurile publice, încadrat în instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art.2 alin.1 **lit. b)** din Legea nr.284/2010.

- **problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii** în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 01.02.2017.

Î.C.C.J. a statuat cu privire la drepturile salariale în discuție însă doar în ce privește interpretarea dispozițiilor art. 30 alin. (6) și art. 48 alin. (1) pct. 7 din Legea nr. 330/2009, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 și art. 8 din anexa nr. 5 a Legii nr. 63/2011 (Decizia nr. 21/2016 – recurs în interesul legii).

Cu acest prilej, Î.C.C.J. a analizat doar problema sumelor compensatorii acordate în baza vechilor legi cadru de salarizare (Legile nr. 330/2009 și nr.284/2010), **până la apariția Legii nr.71/2015** (pct. 52 din Decizia nr. 21/2016 – recurs în interesul legii). Î.C.C.J. nu s-a pronunțat pe efectele Legii nr.71/2015 ori pe modul de interpretare a dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, coroborate cu dispozițiile art.2 alin.1 **lit. b)** din Legea nr.284/2010, respectiv pe aplicabilitatea legilor noi în funcție de sursa de finanțare a instituțiilor/autorităților publice.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul Timiș sub nr. (...), la data de (...), reclamantele Y, au chemat în judecată pârâții X și Z, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâților 1 și 2 să calculeze și să plătească drepturile salariale rezultate din neaplicarea dispozițiilor art. 1 pct. 6 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea O.U.G. nr. 83/2014, începând cu 9 aprilie 2015 și în continuare, actualizate cu indicele de inflație, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantii au arătat că după apariția modificărilor aduse de Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea O.U.G. nr. 83/2014, reclamantele nu au beneficiat de dreptul salarial aferent în cuantum de 15% din salariul de bază, discriminarea fiind evidentă, câtă vreme și după apariția Legii nr. 71/2015 se menține, contrar legii, în mod complet nerezonabil, diferența de tratament între salariații care au sporul anterior datei de 31.12.2009.

În drept, s-a invocat Legea nr.71/2015, pentru aprobarea O.U.G. nr.83/2014.

Pârâta X a formulat **întâmpinare** solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată susținând în esență că diferențele de tratament salariat în urma aplicării dispozițiilor legale nu echivalează cu încălcarea principiului nediscriminării, întrucât pot exista diferențe salariale între funcționarii publici salariați potrivit legii noi și cei salariați în baza vechii legi (deși persoanele sunt încadrate în posturi identice).

În acest sens, s-a evidențiat preambulul O.U.G. nr. 83/2014, în care se menționează că: „ținând cont că neadoptarea acestor măsuri ar genera un impact suplimentar asupra deficitului bugetului general consolidat de 7,9% din produsul intern brut în anul 2015 și de 7,7% din produsul intern brut în anul 2016, afectând în mod semnificativ sustenabilitatea finanțelor publice luarea acestor măsuri în regim de urgență se impune avându-se în vedere necesitatea adoptării, în cel mai scurt timp, a legii bugetului de stat și a legii bugetului asigurărilor sociale de stat, condiție sine qua non pentru menținerea acordurilor cu organisme financiare internaționale”.

În drept, a invocat dispozițiile art. 205 alin.2 și urm. din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, O.U.G. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată prin Legea nr. 71/2015, Legea nr. 500 din 11 iulie 2002 privind finanțele publice, O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată prin Legea nr. 215/2004.

Prin Sentința Civilă nr. (...), pronunțată în dosarul nr. (...), Tribunalul Timiș a admis excepția lipsei calității procesual pasive a pârâților Z și a respins acțiunea formulată de reclamantii în contradictoriu cu pârâții menționați, ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitate procesual pasivă; a respins excepția inadmisibilității și excepția tardivității acțiunii; a admis acțiunea formulată de reclamantii Y în contradictoriu cu pârâții X și Z, a obligat pârâta X să calculeze și să plătească reclamantilor sporul salarial de 15% din salariul de bază pentru titlul de doctor în medicină veterinară, prin includerea acestuia în indemnizația lunară, începând cu data de 9.04.2015, actualizat cu rata inflației la data plății.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut în esență că reclamantii sunt îndreptățiți ca, începând cu data de 09.04.2015, data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, să beneficieze de recunoașterea diferenței de drepturi salariale aferente condițiilor de studii a acestora – deținători de titluri științifice de doctor, ceea ce echivalează cu un procent de 15% din salariul de bază și că legiuitorul a urmărit înlăturarea inechității în salarizare, respectiv a discriminării identificate între personalul din instituțiile și autoritățile publice, salariat din fonduri publice, respectiv dintre funcționarii publici care au beneficiat de sporul de doctorat până la data de 31.12.2009 și care ulterior, ca urmare a Legii nr. 330/2009 și O.U.G. nr. 1/2010, au beneficiat în continuare de acesta, cu titlu de sume compensatorii încuse în salariul de bază și funcționarii publici care au obținut ulterior titlul de doctor și care nu au beneficiat de aceste sume acordate în considerarea titlului de doctor, în considerarea abrogării sporului de doctorat începând cu Legea nr. 330/2009.

S-a concluzionat că legiuitorul, prin adoptarea Legii nr. 71/2015, a eliminat aceste diferențe de tratament care, în aceleași condiții de fapt și de drept, înseamnă discriminare.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs pârâta X solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și, rejudecând respingerea cererii, susținându-se în esență că dispozițiile O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 71/2015, nu ar fi aplicabile.

Prin notele de ședință înregistrate la data de 22.11.2016, pârâta recurentă X a învederat că, în urma pronunțării Deciziei nr. 23/26.09.2016 de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în dosarul nr. 1733/1/2016, s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) indice 1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma "salarizat la același nivel"

are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice".

Potrivit art. 2 alin.1 din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare: "Dispozițiile prezentei legi se aplică: a) personalului din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale".

Se solicită a se observa că instituția pârâtă nu se încadrează în rândul acestor instituții prevăzute de art.2 alin.1 lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, întrucât nu este o instituție finanțată integral de la bugetul de stat, ci parțial de la "bugetul de stat (încadrându-se la lit. b) din art.2 alin. 1 din Legea nr. 284/2010).

S-a subliniat faptul că instituția pârâtă este instituție publică, cu personalitate juridică, finanțată din subvenții acordate, de la bugetul de stat și din venituri proprii, care funcționează în subordinea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (instituție care "se organizează și funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, autoritate de reglementare și control în domeniul sanitar-veterinar și pentru siguranța alimentelor, în subordinea Guvernului și în coordonarea ministrului agriculturii și dezvoltării rurale".

În acest sens, s-au invocat dispozițiile art. 48 alin. 1 ind.1 coroborat cu Anexa nr. 2 din O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată prin Legea nr. 215/2004 - "Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale unităților din subordinea sa, prevăzute în anexa nr. 2, se asigură din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Autorității"; Anexa nr. 2 pct. 4 din H.G. nr. 1415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia - "Unități care funcționează în subordinea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor - Instituții publice cu personalitate juridică finanțate din venituri proprii și din subvenții acordate de la bugetul de stat: 4, direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București".

Pârâta apreciază că drepturile solicitate se cuvin a fi acordate abia începând cu august 2016, când a intrat în vigoare art.3 ind.1 alin. 8 din OUG nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, dată începând cu care a și recunoscut drepturile solicitate.

Prin concluziile scrise, reclamantele au învederat că, în ce privește Decizia nr.23/26.09.2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în dosarul nr.1733/1/2016, deși aceasta nu are incidență directă în cauză, subtilitățile de interpretare propuse de recurentă sunt lipsite de substanță și reprezintă o falsă problemă, neschimbând cu nimic fundamentul drepturilor solicitate de reclamante.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Reclamanții, prin reprezentant, au învederat instanței că lasă la aprecierea acesteia necesitatea procedurii și modalitatea de interpretare a textelor legale.

Pârâta nu a formulat un punct de vedere în urma punerii în discuție de către instanță a necesității sesizării de către instanță a Î.C.C.J. Însă, din notele de ședință înregistrate la data de 22.11.2016, rezultă că aceasta apreciază că dispozițiile art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.71/2015, nu sunt aplicabile și personalului prevăzut la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010, întrucât Î.C.C.J. ar fi făcut referire expresă, prin Decizia nr.23/26.09.2016, doar la personalul menționat la dispozițiile art.2 alin.1 lit. a) din Legea nr.284/2010.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

Normele de drept supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt reprezentate de dispozițiile art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.71/2015, coroborate cu dispozițiile art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010.

Art.1 alin. (5¹) din O.U.G. nr.83/2014:

Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Art. 2 lit. b). din Legea nr. 284/2010:

(1) Dispozițiile prezentei legi se aplică:

a) personalului din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale;

b) personalului din autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale;

.....
Alte norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză sunt cele reprezentate de:

Art. 1 alin.1 și alin.2 lit. f) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice:

(1) Prezenta lege stabilește principiile, cadrul general și procedurile privind formarea, administrarea, angajarea și utilizarea fondurilor publice, precum și responsabilitățile instituțiilor publice implicate în procesul bugetar.

(2) Dispozițiile prezentei legi se aplică în domeniul elaborării, aprobării, executării și raportării:

- a) bugetului de stat;*
- b) bugetului asigurărilor sociale de stat;*
- c) bugetelor fondurilor speciale;*
- d) bugetului trezoreriei statului;*
- e) bugetelor instituțiilor publice autonome;*

f) bugetelor instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, după caz;

- g) bugetelor instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii;**

- h) bugetului fondurilor provenite din credite externe contractate sau garantate de stat și ale căror rambursare, dobânzi și alte costuri se asigură din fonduri publice;
- i) bugetului fondurilor externe nerambursabile.

Art. 2 alin.1 pct. 27 și 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice:

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos se definesc după cum urmează:

27. fonduri publice - sume alocate din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2);

30. instituții publice - denumire generică ce include Parlamentul, Administrația Prezidențială, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice, alte autorități publice, instituțiile publice autonome, precum și instituțiile din subordinea/coordonarea acestora, **finanțate din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2);**

Prezentarea jurisprudenței proprii instanței:

Înainte de pronunțarea Deciziei nr.23/26.09.2016 a Î.C.C.J. - Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept, jurisprudența Curții de Apel Timișoara a fost unitară în sensul admiterii acțiunilor întemeiate pe art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, astfel cum a fost introdus prin Legea nr.71/2015, indiferent de forma de finanțare a autorităților și instituțiilor publice în care erau încadrați funcționari publici reclamanți, pe considerentul că O.U.G. nr.83/2014 se aplică tuturor categoriilor de personal finanțat din fonduri publice, astfel cum sunt enumerate aceste categorii la art.2 alin.1 lit. a) – d) din Legea nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

După pronunțarea Deciziei nr.23/26.09.2016 a Î.C.C.J., o parte din jurisprudența Curții de Apel Timișoara s-a reorientat în sensul respingerii acțiunilor pe considerentul că decizia menționată face referire doar la personalul prevăzut de dispozițiile art.2 alin.1 lit. a) din Legea cadru nr.284/2010.

Cât privește jurisprudența națională, Curtea nu a identificat spețe asemănătoare, în care autoritățile publice cu finanțare mixtă să fi invocat inaplicabilitatea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 prin raportare la Decizia Î.C.C.J. nr.23/26.09.2016, problema în discuție fiind relativ nouă.

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Curtea apreciază că dispozițiile art.1 alin.5 ind. 1 din O.U.G. nr.83/2014 privind salarizarea personalului plătiți din fonduri publice în anul 2015, sunt aplicabile tuturor categoriilor de personal plătite din fondurile publice, astfel cum sunt menționate aceste categorii la art.2 alin.1 lit. a) - d) din Legea cadru nr.284/2010.

Se poate observa că alin.1 al art.1 face referire expresă la personalul plătit din fondurile publice („în anul 2015, cuantumului brut al salariilor de bază ... de care beneficiază personalul plătit din fondurile publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014”). De asemenea, alineatul menționat face trimitere la anexele Legii cadru nr.284/2010, fără să distingă între diferitele categorii de personal plătite din fondurile publice.

Așa cum a reținut și Î.C.C.J. (Decizia nr.23/26.09.2016), art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 nu face altceva decât să instituie o excepție de la art.1 alin.1 și 2, respectiv de la menținerea la același nivel a salariilor, soldelor, indemnizațiilor.

Prin urmare, și domeniul de aplicare al art.1 alin.5 ind.1 vizează același personal plătit din fondurile publice la care face referire art.1 alin.1 din O.U.G. nr.83/2014. Că este așa rezultă și din denumirea actului normativ aflat în discuție, respectiv O.U.G. nr.83/2014 *privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015*.

Odată stabilit că art.1 alin.5 ind.1 se aplică întregului personal plătit din fonduri publice (mai puțin în situația în care legea prevede în mod expres o excludere de la aplicarea legilor de

salarizare, ca de exemplu art.2 din Legea nr.284/2010), trebuie stabilite categoriile de personal care alcătuiesc „personalul plătit din fonduri publice”.

Or, dispozițiile art.2 alin.1 lit. a, b, c și d stabilesc mai multe categorii de personal cărora li se aplică Legea nr.284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. Se poate observa că dispozițiile art.2 alin.1 lit. a) din Legea nr.284/2010 se referă la personalul din autorități și instituții publice finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor special, în timp ce dispozițiile art.2 alin.1 lit. b) se referă la personalul din autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale.

Prin urmare, legiuitorul a înțeles să includă în noțiunea de „personal plătit din fondurile publice”, care apare în denumirea Legii cadru nr.284/2010, atât personalului din autoritățile și instituțiile finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, cât și personalul din autoritățile și instituțiile finanțate atât din bugetele menționate cât și din venituri proprii.

Modalitatea în care a procedat legiuitorul se bazează pe împrejurarea că și veniturile proprii ale autorităților și instituțiilor publice sunt venituri/fonduri publice așa cum rezultă din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, respectiv din dispozițiile art.1 alin.1 și 2 lit. f) coroborate cu dispozițiile art.2 alin.1 pct.27 și 30 din Legea nr.500/2002.

Astfel, Curtea observă că art.1 alin.1 din Legea nr.500/2002 stabilește obiectul legii, făcând trimitere la angajarea și **utilizarea fondurilor publice** iar la alin. 2 al aceluiași articol sunt enumerate bugetele cărora li se aplică legea privind finanțele publice, la lit. f) alin.2 fiind menționate bugetele instituțiilor publice finanțate **integral sau parțial** din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale.

De asemenea, fondurile publice sunt definite la art.2 alin.1 pct.27 din Legea nr.500/2002 ca fiind „sume alocate din bugetele prevăzute la art.1 alin.2”. Cum bugetele instituțiilor publice finanțate parțial din bugetul de stat sunt menționate în cadrul art.1 alin.2 lit. f), rezultă că sumele alocate din bugetele acestor instituții sunt fonduri publice, fonduri la care face referire însuși titlul Legii nr.284/2010, respectiv titlul O.U.G. nr.83/2014, privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

De asemenea, trebuie avută în vedere și definiția dată instituțiilor publice din perspectiva Legii nr.500/2002 privind finanțele publice, dispozițiile art.2 alin.1 pct.30 menționând că această noțiune reprezintă „denumire generică ce include Parlamentul, Administrația Prezidențială, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice, alte autorități publice, instituțiile publice autonome, precum și instituțiile din subordinea/coordonarea acestora, finanțate din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2).” Prin urmare, legiuitorului a înțeles să definească instituția publică prin raportare la sursa de finanțare, respectiv prin raportare la bugetele constituite din fonduri publice, fiind suficientă și o finanțare parțială de la bugetul de stat.

O definiție a veniturilor publice se regăsește și în O.U.G. nr.80/2013 privind taxele judiciare de timbru care, la art.30 alin.1 și 2, stipulează că „sunt scutite de taxă judiciară de timbru acțiunile și cererile ... când au ca obiect venituri publice” (alin.1), în categoria veniturilor publice fiind incluse „și veniturile bugetelor instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale”.

Or, având în vedere că și veniturile proprii ale autorităților și instituțiilor publice sunt venituri/fonduri publice, analiza coroborată a textelor de lege analizate conduce la concluzia incidenței art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 la întregul personal plătit din fonduri publice, indiferent de sursa de finanțare a instituțiilor și a autorităților publice, și prin urmare la concluzia

că dispozițiile art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 se aplică și autorităților și instituțiilor publice menționate la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010.

Este adevărat că, prin Decizia nr.23/26.09.2016, Î.C.C.J. a statuat că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere personalul din cadrul Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate la art.2 alin.1 lit. a) din Legea cadru nr.284/2010. Însă, din considerentele deciziei menționate nu rezultă că Î.C.C.J. s-ar fi pronunțat cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 la personalul din instituțiile și autoritățile prevăzute la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010.

Din motivarea Deciziei Î.C.C.J. rezultă că instanța supremă a interpretat în mod extensiv dispozițiile art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 iar nu în mod restrictiv. Altfel spus, în cadrul deciziei nu se menționează că textul analizat s-ar aplica doar la anumite instituții și autorități publice, condiționat de forma de finanțare.

De fapt, Curtea nici nu a analizat problema de finanțare a autorităților și instituțiilor publice și nici nu a exclus vreo categorie de la aplicarea normei favorabile persoanelor discriminate, nefăcând nici o apreciere cu privire la personalul încadrat în instituțiile și autoritățile publice prevăzute la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010. Probabil că trimiterea la dispozițiile art.2 alin.1 lit. a) din cadrul Deciziei Î.C.C.J. nr.23/26.09.2016 s-a realizat exclusiv din nevoia de a compara două norme juridice cu o tehnică de redactare asemănătoare, atât art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, cât și dispozițiile art. 2 alin.1 lit. a) din Legea nr.284/2010 conținând o enumerare a unor instituții ca Parlamentul, Consiliul Concurenței, Curtea de Conturi (art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014), ori Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, etc. (art.2 alin.1 lit. a din Legea nr.284/2010).

Curtea reiterează că o astfel de enumerare se regăsește și în definiția noțiunii de instituție publică dată de către dispozițiile art.2 alin.1 pct.30 din Legea nr.500/2002, prilej cu care legiuitorul a statuat în mod expres că este instituție publică orice altă autoritate publică finanțată din bugetele prevăzute la art.1 alin.2, acest ultim articol făcând referire în mod expres, la litera f), la bugetele instituțiilor finanțate doar parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale.

Un ultim argument vizând aplicarea dispozițiilor art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014 și la personalul din autoritățile și instituțiile cu finanțare mixtă, prevăzut la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010, îl constituie împrejurarea că ordonanțele succesive de salarizare anuale au aceleași rațiuni și aceeași finalitate ca și Legea cadru de salarizare nr. 284/2010, fiind greu de acceptat ca ordonanțele anuale de salarizare să se aplice doar unor categorii de personal plătit din fondurile publice, iar legea cadru de salarizare să se aplice tuturor categoriilor publice de personal plătit din fondurile publice. Or, o astfel de interpretare ar lăsa fără reglementare anuală o mare parte din funcționarii publici și personalul contractual la care face referire legea cadru de salarizare.

Având în vedere considerentele expuse,

DISPUNE

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Sunt aplicabile dispozițiile art.1 alin.5 ind.1 din O.U.G. nr.83/2014, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.71/2015, și personalului prevăzut la art.2 alin.1 lit. b) din Legea nr.284/2010?

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art.520 alin.2 noul Cod de procedură civilă și trimite dosarul în Arhiva Curții de Apel Timișoara.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din 01.02.2017.

PREȘEDINTE,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

JUDECĂTOR,
(...)

GREFIER,
(...)

RED: (...)

TEHNORED: (...)

13.ex./emis 11 com.+adr./

NOTĂ: Următorul termen de verificare: 24.04.2017